



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ**

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium  
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

**Puente, Luis de la**

**Pragæ, 1688**

Caput X. De divinis fagitis, quibus cor hujus Virginis fuit confixum.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38666**

Pontifex, mihi dedit benedictionē. Quando pervenerunt ad cœlum, S. Joannes obtulit cor, quod adferebat, Beatissimæ Trinitati, dicendo: Domine Deus Majestatis, vides cor, quod tibi creatura tua offert in gratiarum actionem, pro exhibito sibi beneficio. Dominus idem cor aspexit, quod ipsi plurimum placuit, & servavit illud intra semetipsum. Benedicita sit miles Eiusdem Majestas. Amen, Amen.

*Quod hic Princeps Apostolorum, dicit, dum ait, integram cordis Deo oblatis traditionem, sublimius & perfectius reperiri in superiore parte anime, atque istud esse cor cordis, videtur non esse intelligendum eum in modum,*

*quo Mystici distinguunt partem superiorem anime ab inferiore, sed quo à Theologis in anima designatur pars, seu portio inferior & superior. Quia vero anima, dum se Deo tradit, tanto melius operabitur, quanto motivum superius partis fuerit nobilius, sincerius, & à proprio commodo defœcatus, etiãque ex eodem motivo, tanto erit perfectior amor, quanto fuerit ardentior affectus, presente majore lumine, fit, ut semper humano cordi, novum & excellentius remaneat cor, quod offeratur Deo, quo altius elevarit motivum, & sui amoris auferit affectum. Id ipsum melius intelligitur ex sequenti Capite.*

## CAPUT X.

### De divinis sagittis, quibus cor hujus Virginis fuit confixum.



**H**ic Divinus amor suas habet sagittas, quibus purissima corda transfigit, sive ut quod res est dicam, solus ipse eas habet: ille namque, quas profanum vulgus sædo amori attribuit fuerunt deliria superstitionis, & inventiones demonis, qui in hujusmodi rebus cupit admiranda DEI opera imitari, ut ea reddat minus æstimabilia. Sacrarum autem amoris Divini sagittarum, & insulcorum per ipsas vulnerum, non exigua habetur notitia ex Divinis literis, & magna ex Sanctis Patribus, extantque præclara in vitis Sanctorum exempla. Ea, que nobis hujus generis isthac Dei famula reliquit, sunt rarissima. Ex his nonnulla nunc referentur. Exordiar ab illo, quod est similis visioni, quam paulo ante, sub sinem præcedentis capitis, exposui. Sic ipsa ait.

Postquam plurimos, eòsq; varios & ferventissimos elicui affectus, quos Dominus intimè in mea anima excitavit, sic cæteros superabat, quo me in omnibus rebus volebam conformare divinæ voluntati. Eo impellente sæpe cum incredibili desiderio iterabam: Crea in me, mi Deus, cor novum, & quod placeat tuis oculis; infunde spiritum rectum & novum visceribus meis. Persevera-

bam diu in fervore horum affectuum, atq; subinde, cum natura propter illorum vehementiam esset fatigata, quiescebam tantulum in Deo meo. Dum ita quiescerem, augebatur lumen, & ob istud rursus commovebantur affectus intentioniores. Tunc mihi Divina Majestas dixit: Quid agis Anima? qualis est tantus iste tuorum affectuum impetus? Nonne tibi constat, me jam alias fecisse, quod modo postulas? Quâ ratione non recordaris, me, dum aliis mihi iisdem desiderijs molesta esses, mecum manu, ut te consolarer, abstrulisse tuium cor, & aliquot diebus retinuisse, ita ut assereres tuo Confessario, te carere corde, quod ipsi quoq; pulsus arteriarum, opinionione Medicorum, indicabant; posteaquo illud renovatum suo loco reposuisse? Quomodo id non meministi? Ego admirans benignitatem Domini loquentis, statim sum recordata, ita omnino actum fuisse, & respondi: Ita profusus est, mi Deus, licet dicis: verum videor mihi thesaurum, mihi tum ex mera tua bonitate collatum, & in dubio perdidisse, ac dilapidavisse. Quando verò, mi Deus, pretiosum ali quod thesaurum amittitur, necesse est cum humilitate, confidentia & amore ad divitem redire, &

quo fuerat donatum, ut aliud simile, & æquè bonum donet pauperi, qui illud perdidit. Quapropter ego indigna, mendica, & miserabilis venio ad te divitem, potentem, & infinità præditum bonitate, eandem petitionem, easdemque preces iterando. Dominus me audiebat gravissimo vultu, immensam spirante majestatem, & postquam aliquantum siluit, acsi aliquid, prout nos loqui consuevimus, consideraret, amanter mihi deinde & blandè dixit: Verè, Anima, vehementes sunt tui affectus & desideria, quæ benignis respicio oculis: libenter te solor, tibi que gratificor, ac proinde etiam nunc tibi cupio satisfacere. Sed adverte Anima: si tua petitio, pro tuo majore fructu & solatio, fuerit impleta, te ob id molestiam & dolorem naturalem perpessuram, quanquam non absque magno solatio, & commodo tuo; quin & proximum, quibus hæc mea misericordia innotescet.

Non est explicabilis modus, quo cum summa majestate, pariterque suavitate, Dominus hæc verba proferebat. Ego obstupui præter morem, & hæsi aliquamdiu absorpta in Deo. Paulò post ad me redij ex hoc raptu, & prostravi me coram eo magno Domino, dicendo quantà potui animi demissione & resignatione. Ecce, mi Domine, ancilla tua indigna, fiat mihi secundum sanctissimam voluntatem tuam: neque enim refugiam illam afflictionem & crucem, ut pro ea consequar tantam misericordiam, & beneficiù, quod à te petij. Hoc audito Dominus coniecit suos divinos oculos in quendam, qui mihi unus è superioribus Angelis, & singulari præditus esse majestate videbatur, cui gravissimo quodam nutu significavit, ut exequeretur iussa. Admirabilis ille Angelus (quem ego ob summam excellentiam in ipso agnitam, tunc vocavi Angelum magni consilij, quia arcanissimo modo, quem nescio explicare, meæ animæ repræsentabatur, quod esset Persona Jesu Christi Domini nostri) statim tendendo arcum, quem habebat in manibus, est ejaculatus in me ignitam, & non minùs ardentem, quam fulgurantem

sagittam, quã aperuit meum pectus, transfixitque cor, cum acerbissimo naturæ dolore & cruciatu; qui tamen fuit temperatus dulcedine ac suavitate. Contemplatus sum meum cor, & vidi in eo exaratas tres parvas lineolas. In prima erat scriptum: *Hic*; in secunda: *habitat*; in tertia: *Jesus*. Referebat quoque cor colore & splendore speciem elegantissimi carbunculi. In ejusdem medio erat gratiosissimus parvulus infantulus, dormiens, & incumbens suo brachiolo. Magnã me istud spectaculum affectu admiratione: quamvis enim idem antehac viderim, & quando me Dominus dignabatur solari sese manifestando, sæpe fuerim solita videre inscriptas meo cordi eas literas, ibidemque taliter dormientem Puerulum, quæ gratia diu continuabatur: quia tamen hæc jam ab aliquot diebus prorsus cessaverat, novo, & majore tum fui correpta stupore. Quocirca effervescentes ob hanc visionem, ac tenerescens, dixi: Quid hic agis mi Deus & Domine? quid agis? an dormis? Estne verò nunc tempus dormiendi, dum anima cum hostibus pugnat, & configit? Expergiscere dilectissime Domine, expergiscere, noli dormire. Si namq; Dux præsens exercitui dormiat, quid facient pauperes milites? Dicebam id summo cum affectu, & mox quasi ducta pœnitidine, imponens ori digitum, rursus cum eodem ardore aiebam: Dormi Domine mi, dormi mi Deus, dormi quam auspiciatissimè; nemo te suscitet, sileant omnes creaturæ, neq; ullum edant strepitum: multum enim meâ interest, ut dormias. Absit, ut expergefactus aspicias abyssum mearum iniquitatum, justaque commotus irâ & indignatione me punias juxta meritum meorù peccatorum. Dormi, licet, mi Domine, ne mihi eveniat, si expergiscaris, quod jure meritissimo timeo.

His colloquijs & affectibus insumpsi multum temporis, tandemque profundè absorpta me univè Deo, & mihi reddita reperi me alio modo præsentem Divinæ Majestati in cœlesti Jerosolyma, atq; prostratum coram Beatissima Trinitate. Vidi autem illud meum cor in Divinis ipsius, modò Patris, modò Filij, modò Spiritus

Sancti manibus, & ab omnibus Divinis Personis diligi, amantèrque tractari, & illis placere. Videtur mihi cor etiamnum fuisse clausum, quia derepente adverti, quòd à Divina Majestate aperiretur, quasi vellet mysterium intra illud existens contemplari. Apparuit verò in eo ille Divinus Pulio jam expergefactus, cui Pater æternus, intuenso ipsum benignissimis oculis, dixit cum ineffabili amore & suavitate: Bene hic, mi dilectissime Fili moraris, bene hic mysticè manes. Gere curam hujus cordis, quod tibi commisi, gratificare ipsi, meoque, & totius Trinitatis nomine, novum confer robur. Benedictus is Puer, & Dominus noster acceptavit mandatum sui Patris æterni, & promisit se id facturum. Subitò mihi visum est cor iterum occludi, ideòque non videbam amplius manentem intus Puellum. Kursus abalienata fui à sensibus, unita Domino Deo, totàmque me in illo perdidit, & evigilans ex hoc raptu, quem existimo fuisse diuturniorem prioribus, de quibus sum locuta, reperi me in meo angulo, sensique me jam habere cor suo loco restitutum: durante siquidem visione, dum illud contempler in manibus Beatissimæ Trinitatis, nescio quâ ratione, agnoscebam miserum corpus esse destitutum corde, & sentire ipsius absentiam.

Redux ad meum angulum, integrè mihi reddita animadvertēbam, & experiebar in meo corde novas gratias & prærogativas illi à Deo communicatas, plurimum obstupescendo, dum expenderem, quæ tanto cum mysterio acta fuerant: imprimis autem animo revolvebam illum modum, quo se mihi Dominus exhibuerat dormientem. Sollicitabar, dicebàmque Domino in mea solita oratione: Quid est hoc mi DEUS, & mi Domine? quid est hoc? quid volueris indicare, quòd te mihi sic dormientem ostenderis? In hac sollicitudine, non percipiēdo mysterium, transegi circiter horam. Quia tamen Divina Majestas, per infinitam suam misericordiam, me nunquam in his rebus relinquit dubiam, dixit mihi postea quàm benignissimè: Quid habes, Anima? quid te

affligit? Ecce, noveris, quòd, dum quæpiam Dominus, multorum possessor thésaurorum, aut Paterfamilias optimè curatum habet palatium, vel domum suam bene muris munitam, optimà instructionem custodiã, non metuat latrones, vivat securissimus, seque ad capiendum formam conferat, ac dormiat sinè ulla cura. Pater dum Dux militaris optimè munitus habet suos portus, sua menia bene instructa militibus, & apparatu bellico, quietè suis horis dormit, & imperturbatè, quia non timet hostem. Id verò nec dives, neq; Dux faceret, si forent imparati: quæ potius vigilarent, noctèsq; ducerent insomnes, continuè excubando, & quæque latronibus servarent, & hostibus. Ita loquendo Anima, se habet mysterium, quòd vidisti, hæc est ipsius significatio, unde me jam intellexeris. Esto bono animo, noli nimium metuere, & confide in me, quia te nunquam deseram, sicut tibi multoies dixi: quanquam semper habitura sis aliquem timorem, qui est signum, ut nòlibi à me tibi datum, quòd spiritus tui via sit vera & secura. Hæc est rerum actuum summa, quamvis omnia rudissimè recitaverim. Repleta fui maximo solatio auditis his postremis Dei verbis. Laudetur ab omnibus suis creaturis in æternum. Amen.

*Gratia, qua illi fuit exemplum & invocatum cor, quo Dominus initio hujus visionis aludit, continet præterea alia, quæ suam alibi obriunt locum, pro quo illa idcirco intalla servo. Nunc maneamus in nostris scriptis. Quod hic de dolore dicitur & molestia, quoniam ideo perpeffa fuit natura, tam certum est, fieri in hujusmodi eventibus, quàm est arcanus modus, quo iste dolor excitatur, qui tantus interdum est, ut corpus infirmetur, manifestam subeundo periculum. Non est hujus loci, disputare, quomodo id fiat: sufficiat interim dicere, quæ isthac legeris, sicut, Danielem hinc agnovisse, post duas visiones, quas habuit: longèque periculosiorem esse egritudinem & languorem, quando raptibus admixti sunt affectus ardens amoris (de quibus hic agimus) quod intelligi potest ex Sacris Interpretibus Canticum secundò capite. Illud nota distri-*

men manifeste apparebit ex eo, quod hæc Virgo refert, ipsique huc spectans evenit mense Octobri, Anno millesimo sexcentesimo vigesimo quarto, prout sequitur:

Postquam mihi Deus vehementia indidisset delideria, quibus exoptabam bonum & salutem animarum, præsertim verò conversionem Regni Angliæ, & residuæ, necdum ad fidem Catholicam reductæ Gallia, dum id magnis à Deo affectibus peterem, &c. Feriâ quartâ, secundâ Octobris, conspexi coram me crucem, habentem omnia brachia æqualia, & æquè latam ac longam, cujus brachiorum extremitatibus, non secundum latitudinem, sed longitudinem, affixa erant alia minora lignella. Averti oculos animæ, uti aliàs soleo, ab ista cruce, subterfugiens illius conspectum, mæque ab ea abstrahens, prout poteram, recurrendo ad præsentiam D E I: verùm ipsa semper durabat, donec me feriâ quintâ, horâ secundâ matutinâ Divina Majestas, consuetâ suâ suavitate, adegit ad eam aspiciendam, ut id non possem ampliùs evitare. Intuita igitur sum illam, & vidi, crucem esse quasi igneam & chalybeam, atq; in medio quatuor brachiorum quandam cuspidem instar sagittæ: post crucem autem quodammodo latebat absconditus Deus Dominus noster. Appropinquabat mihi Divina Majestas unâ cum cruce, in-cutiente mihi eâ sagittâ majorem temper timorem: & accedens ad locum, in quo eram, affixit me eidem cruci, ita pectori meo inferendo sagittam, ut penetraret dorsum, ac dicendo: Vulneravi te sagittâ mei amoris. Disparuit, relinquens me affixam cruci, sicut dixi. Mox advenit Sanctus meus Angelus Custos, magnam exhibens vultu mæstitiam, & commiserationem, acsi ostenderet, se multum eo, quod acciderat, affligi. Mei quoq; Domini Angelis, qui mihi ordinariè assistunt, se è suis stationibus moverunt, & solliciti adven-runt, quasi aliquid fuisset factum, magnam exigens curam. Omnes ad me accesserunt, mæque, quodam conopeo à se cooptam, derepentè sustulerunt ad cælum, & prostraverunt coram Beatissima Trinitate. Tum Sanctus meus Angelus Custos

provolutus in genua coram ea summa Majestate, eodem mæsto vultu, & velut illachrymans, dixit: Domine Majestatis, & Deus Omnipotens, en præsentio tibi hanc tuam creaturam, cujus vita jam est desperata, siquidem illam tuâ sagittâ adeò vulneravisti, ut nequeat vivere. Obsecro te Deus & Dominus noster, per tuam bonitatem & misericordiam, ut nunc auxilio tuo adsis. His Angeli verbis Pater æternus clementissimè respondit, dicens, ita futurum, & effectum illius sagittæ attemperatum iri. Deinde se convertit ad Jesum Christum Dominum nostrum, nullo ipsi dicto verbo. Qui, acsi percepisset voluntatem Patris, ad me accessit, evulsitq; ex pectore, scaturiente cum impetu sanguine è vulnere, crucem & sagittam, quæ apparebat ignea & chalybea. Postea applicuit suas sacras manus, alteram dorso, ubi erant hiatus, quos fecerat sagitta, & quando eam amovit, quam applicuerat pectori, vidi ex pectore Patris æterni procedentem Divinum radium resplendentem, & præditum virtute confortandi, sanandi, ac vivificandi, qui feriens hiatus pectoris mei penetravit usque ad aperturam dorsî, refocillando me & confortando, tantumque mihi conferendo vigorem, ut novas recuperaverim vires, & ex debilitate, quam mihi vulnus sagittæ attulerat, convaluerim. His peractis dixit Divina Majestas meis Dominis Angelis, ut me suaviter reducerent ad meum angulum, quod factum est. Sequenti deinde mense Novembri, die S. Andrea, mihi Dominus dixit, illam formam crucis quatuor æqualium brachiorum, cum sagittâ (postquam mihi aliam magnam præstitit gratiam, eum in modum, quem nunc referam) fuisse figuram quinque vulnerum Christi Domini.

Dicto die S. Andrea, dum collecta versarer cum Deo, occurrit mæ memoriz difficultas, quam sum passa, in conscribendis ijs, quæ agebantur in mea anima, & quæ mihi Divina Majestas ex mera sua misericordia revelabat, eò quòd interdum non essem disposita, ad illa referenda meo Confessario, neque idoneam ullam habere personam, cui ea possem dictare. Id

mihî cogitanti, *Minimus* è quinque Sanctis Angelis, qui morantur in dextro latere mei cubiculi, dixit: Soror, ego scribam, quidquid scribendum erit. Vehementer mirabar hanc promptitudinem, & agebam: Nequaquam, mi Domine, nequaquam id fiet. Instat rursus dicendo, se habere, ubi dictata scriberet. Cùmque ita concertarem, effluxit nonnihil temporis, quia id summo conatu detrectabam, quoadvisque me Deus, quemadmodum aliàs contuevit, suavi efficacîa compulit, ut verbis Angeli præberem assensum. Et postquam illi dixi, ut scriberet, dictavi ei epistolam ad Divinam Majestatem, quam mihi ipsemet Dominus conceptis verbis suggererat. Absolutâ epistolâ, quæ ab Angelo fuit scripta literis aureis & cæruleis, porrexit mihi chartam, ut illam scriberem. Ego quasi attonita tergiversabar: sed Sanctus Angelus apprehendit meam manum, fecitque ut eam scriberem. Expressâ epistolæ verba, & modus subscriptionis est ad literam, prout hic à me apponuntur.

Tam vehemens & flagrans est effectus amoris, qui ardet in mea anima, meumque cor exurit, postquam illud vulneravisti forti & potenti, atque efficaci cuspidè ferri & clayi tuæ quadripartitæ, & in extremitatibus decussatæ crucis, repræsentantis tuæ quinque vulnera, ut vivam moriendo, & vivendo moriar, utque mea anima te in Divina quadam caligine fruatur, & in te permaneat, perpetuò tibi unita.

† *Ancilla Jesu Marina.* †

Angelus subito complicuit chartam, & postquam ipsam singillatim reliquis quatuor Angelis porrexit, atque aliquid cum ijs contulit, quod ego non intellexi, ascendit ad conspectum Dei: ubi vidi, quòd se coram ea summa Majestate prostraverit,

tertioque chartam exosculatus illam tradiderit in Divinas ipsius manus. Suscepit Divina Majestas epistolam ex manu Angeli, quâ perfectâ dixit: Hæc Anima se subscribit ancillam Jesu, & ego sum illius Pater, atque Spiritus Sanctus ejusdem est Sponsus. Quibus dictis eam tradidit Spiritui Sancto, & spiritualissimo ac divino modo, in quadam subtilissima materia referente membranam candidiorem nive (erat enim quiddam præstantissimum, cui nihil in terra est comparabile), impellit ista ipsa verba, & sequentem hinc adjunctâ subscriptionem.

Accepi tuam epistolam; Anima, & exhilaratus sum tuis verbis, affectibus, animique tui expressionibus. Dolores tui convertentur in perpetua gaudia, & Divina tua caligo in lumen & claritatem æternâ, atque tua fruitio, & unio cum Deo, in sempiternam ejusdem Dei possessionem.

IS QUI SUM.

Deinde cœlestem illam materiam, cui hoc responsum erat impressum tradidit Angelo, qui sese prosternendo, & epistolam hanc ter exosculando, sicut fecerat tradendo meam, abivit à conspectu Dei, venitque ad locum; in quo ego eram, ut ut ipsam mihi daret. Eram tota abrepta profundo, & reverentiæ pleno stupore, quòd viderem hos Divini amoris excelsus & affectus. Extimui autem amplius, & nullatenus fui ausa suscipere responsum, agnoscens me indignam, ut tam cœlestem rem attingerem. Quamvis autem Angelus instaret, ut responsum acceptarem, reluctabar, rogabamque ipsum, ut illud daret Sancto meo Angelo Custodi; quod fecit, & is acceptum servavit. Benedicte sit in æternum Divina Majestas propter suas misericordias, Amen.

## CAPUT XI.

### Continuatur idem Argumentum.